

Cât timp, Doamne?

Când Dumnezeu tace ...

Philip Nunn

© SoundWords, Online începând de la: 10.10.2018, Actualizat: 10.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Psalmul 6.2,3

Psalmul 6.2,3: Îndură-Te de mine, Doamne, pentru că sunt fără putere; vindecă-mă, Doamne, pentru că îmi tremură oasele. Sufletul meu este foarte tulburat: și Tu, Doamne, până când?

Cu patru săptămâni în urmă fiul nostru Edward a fost supus unei operații de reabilitare a inimii. El se află acum [mai 2010] încă în sala de reanimare. Vindecarea nu a progresat așa cum s-a așteptat. Ultima noastră criză a avut loc [acum] cu cinci zile în urmă. Noaptea la ora două și un sfert pulsul lui s-a ridicat la 180 bătăi pe minut și a rămas la acest nivel toată ziua. Este extenuant. El rămâne legat la o instalație inimă-plămâni, și plămânii lui secretă foarte mult mucus și lichid. Aproape toată ziua am fost alături de el, am auzit respirația lui zgomotoasă, tusea și absorbirea lichidului din plămânii lui – la aproximativ fiecare jumătate de oră. Din când în când m-a rugat să-i țin mâna. Apoi, către ora opt din seara aceasta, Edward a început să plângă. Am observat cum îi curgeau lacrimile pe obraz. S-a tras aproape de mine și mi-a șoptit: „Tăticule, nu mai pot. Doresc să mor.” L-am îmbrățișat, pe cât am putut de bine, și el s-a ridicat în pat legat cu toate furtunurile și cablurile. Am plâns împreună. În timp ce eu plângeam, m-am rugat pentru el. „Doamne Isuse, Îți mulțumesc că Tu ești aici cu noi. Tu ești stânca și tăria noastră. Doamne, tocmai în momentele acestea avem nevoie de Tine. Doamne, Te rog ajută-L pe Edward și întărește-l.” L-am încurajat pe Edward să nu cedeze. „Domnul nostru preaiubit”, am zis eu, „îți va dăruia puterea să continui.” – „Dar eu nu simt nimic din aceasta”, a răspuns el șoptit. Scurt după aceea sora medicală i-a dat morfină și un alt medicament pentru dormit. El a adormit. Respirația lui zgomotoasă a continuat și la fel și pulsul ridicat. Total epuizat am plecat de la el. Când am ajuns la casa de oaspeți, m-am rugat din nou: „Cât timp, Doamne, cât timp?”

Ați avut parte de această tăcere divină în clipe deznădăjduite de necaz? Îmi pot da seama, că Marta și Maria au simțit asemănător, atunci când fratele lor Lazăr era pe moarte. „Doamne”, a spus Maria, „dacă ai fi fost aici n-ar fi murit fratele meu” (Ioan 11.32). De ce această întârziere dureroasă?

Așteptarea după o minune

După săptămâni îndelungate petrecute în spital, relatările biblice despre vindecări miraculoase sunt foarte atrăgătoare. Citim că Isus „străbătea toată Galileea, învățându-i în sinagogile lor și predicând Evanghelia Împărăției și vindecând *orice* boală și *orice* slăbiciune trupească din popor” (Matei 4.23). Nici un caz nu era prea greu pentru El. „Mari mulțimi L-au urmat și i-a vindecat pe *toți*” (Matei 12.15). Niciunul, care s-a întâlnit cu El, nu a plecat bolnav înapoi. „Și, când oamenii din locul acela L-au recunoscut, au trimis în tot ținutul acela și au adus la El pe *toți* aceia care erau bolnavi; și Îl rugau ca numai să-L atingă marginea hainei; și *toți* câți s-au atins au fost vindecați deplin” (Matei 14.35,36). Același lucru se relatează despre apostoli (Faptele apostolilor 5.15,16). Vă puteți imagina ușurința și bucuria celor vindecați și a familiilor lor? În sens dublu era o binecuvântare: vindecarea însăși și repeziciunea acestei vindecări.

O femeie bolnavă s-a apropiat de Isus, ca să fie vindecată de El. Ea, „venind pe dinapoi, a

atins marginea hainei Lui; și îndată s-a oprit hemoragia ei”. Ea nu numai era vindecată, ci ea fusese „vindecată îndată” (Luca 8.44,47). Aceasta este deosebit de atrăgător pentru aceia care imploră o rezolvare urgentă. Însă înainte ca ea să aibă parte de situația schimbată, observați, au fost ani mulți de suferință și durere, înainte să aibă loc aceste multe minuni. Această femeie, de exemplu, „de doisprezece ani avea hemoragie” (Luca 8.43). Vă puteți imagina cum s-a simțit în timpul acestor doisprezece ani? Dacă era necăsătorită, erau periclitate șansele ei pentru o căsătorire; dacă era căsătorită, viața ei de dragostea era păgubită. Evanghelistul Marcu adaugă: ea „suferise mult de la mulți doctori și cheltuisese tot ce avea și nu-i folosise la nimic” (Marcu 5.26). Cu trecerea timpului trebuie să fi avut un sentiment de deznădejde. Cât timp, Doamne, cât timp? Simțiți dumneavoastră că singurătatea dumneavoastră, boala sau criza durează prea mult? Devine ea mai gravă?

Suferința, care sunt cauzele?

Biblia conține un număr de relatări despre oameni orbi. În unele cazuri putem descoperi un motiv posibil pentru astfel de încercări. Pavel a fost orbit de Domnul „pentru trei zile”, ca să-l facă să ajungă la liniște și să-l pregătească după aceea pentru a primi îndrumări noi (Faptele apostolilor 9.8,9). Elima a fost pedepsit cu orbire „pentru un timp”, deoarece el a încercat „să strâmbă căile drepte ale Domnului” (Faptele apostolilor 13.9-11). Știm că întâlnim unele boli și încercări, deoarece „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6.7). Alții suferă din cauză că ei trăiesc ca creștini (1 Petru 4.16). Ați suferit vreodată? Este o mulțime de suferințe în jur. Unele sunt vizibile și pentru un timp pot trezi compasiunea noastră. Însă alte suferințe nu sunt observate sau sunt uitate de alții, deoarece ele durează de mult timp.

Isus a întâmpinat un orb din naștere și l-a vindecat. Trebuie să fi fost un eveniment extraordinar, să poți vedea pentru prima dată. Și pentru părinții lui trebuie să fi fost un moment foarte emoționant. Ei trebuie să fi suferit mulți ani. Mai întâi spaima, când și-au dat seama că bebelușul lor era orb. După aceea greutățile la creșterea unui astfel de copil. Îngrijorările chinuitoare cu privire la viitorul fiului lor. Ucenicii voiau – ca și dumneavoastră și mine – să știe cauzele pentru o încercare așa de îndelungată. Ei l-au întrebat pe Isus: „Rabi, cine a păcătuit: acesta, sau părinții lui, că s-a născut orb?” (Ioan 9.2). Domnul a răspuns: „Nici acesta n-a păcătuit, nici părinții lui” (Ioan 9.3). Cauza directă pentru această suferință îndelungată și plină de durere – ca și în cazul lui Ghehazi (2 Împărați 5.24-27) – nu era păcatul. De asemenea nu era nici lucrarea lui satan sau a demonilor, ca în cazul lui Iov și a tânărului din Marcu 9.17-27, care au suferit zguduituri grele (Iov 2.1-7). Isus a explicat, că aceasta a avut loc „pentru ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu” (Ioan 9.3). S-au văzut aceste „lucrări ale lui Dumnezeu” numai în ziua în care el a fost vindecat? Cu siguranță Dumnezeu a lucrat în timpul acestui exercițiu îndelungat la sufletul celui suferind, la familia lui și a acelor care îl cunoșteau.

Cine „țese” un copil în pântecele mamei?

În ultima vineri am mers de la spital la casa de oaspeți împreună cu un locuitor al casei. El arăta descurajat. „Cum a fost ziua?”, l-am întrebat. „Rea. Cea mai rea știre, mi s-a spus astăzi, că la fiica mea de șase luni s-a diagnosticat o leucemie de o formă foarte rară. Ei nu o pot ajuta. Vor s-o trimită la un spital din Rotterdam pentru o formă de tratament experimental.”

Apoi a murmurat clătinând capul: „Nu este corect!” Este un timp pentru vorbit, și un timp pentru ascultat. Acestea sunt momente în care noi numai ascultăm. Este o anumită mângâiere să ști că altcineva simte puțin din durerea ta – sau cel puțin încearcă s-o facă. Dar unde este Tatăl nostru drag în toate acestea?

Într-o strofă a unui Psalm al lui David citim: „Tu m-ai țesut în pânțele mamei mele” (Psalmul 139.13). Dumnezeu „țese” numai copii sănătoși? Cine „îi țese” pe ceilalți? Când Moise s-a plâns de capacitățile lui limitate în comunicare, Domnul i-a zis: „Cine a făcut omului gura? Sau cine îl face mut, sau surd, sau cu vedere sau orb? Nu Eu, Domnul?” (Exodul 4.11). Dumnezeu joacă un rol activ. Dintr-un motiv bine întemeiat El „țese” și orbi, și surzi, și handicapați, pe unii cu leucemie, cu defecte la inimă înnașcute ...

La prima vedere pare așa, că noi am învinovăți pe Dumnezeu că face răul. Pot înțelege bine dorința de a crede că un Dumnezeu bun și iubitor este capabil să dea numai copilași sănătoși. Dar să dorim aceasta? Biblia nu o face. Sunt încă multe alte locuri din Scriptură care arată că Dumnezeul nostru bun și iubitor sprijină activ boli, suferințe și – din punctul nostru de vedere – catastrofe. În ultima săptămână am primit un e-mail de la prietenii noștri din Londra, care sunt părinții unui copil handicapat. Ei mi-au îndreptat atenția spre Exodul 4.11. Ei au relatat, că textul acesta a fost o îmbărbătare pentru ei, atunci când li s-a născut copilul, și că după mai mult de douăzeci de ani el mai este încă. Ce putea fi îmbărbătare pentru ei în versetul acesta? Faptul că neputința copilului lor nu era o întâmplare nefericită. Și ea nu era nici lucrarea lui satan. Mai degrabă Tatăl lor înțelept și iubitor a „țesut” acest copil în acest mod deosebit. Satan folosește durerea și suferința ca să distrugă. Tatăl nostru iubitor folosește aceste lucruri pentru obținerea unui bun mult mai înalt.

Viața mea este o parte mică din ceva mult mai mare

Pentru a fi pregătit, Moise a trebuit, un om bine instruit, să petreacă patruzeci de ani în afara oricărei civilizații. El a petrecut anii, prin aceea că mult sub pregătirea și aptitudinile lui a păzit în pustie oile altuia. Îmi pot imagina că frustrarea lui trebuie să fi fost ca a lui Ingrid Betancourt, candidata la președinție de 41 de ani, care la 23 februarie 2002 a fost prinsă și mai mult de șase ani a fost legată de un copac în jungla Columbiei. Această izolare îndelungată a condus la frustrare, depresie și dorința mare de a se sinucide. Cât de descurajat trebuie să fi fost Moise? Potențialul lui era inutil. Îmi pot imagina ușor, că de pe buzele lui s-a revărsat un „Cât timp, Doamne, cât timp?” Nu L-a interesat pe Dumnezeu suferința unui Moise singuratic?

După patruzeci de ani de așteptare în pustie, Dumnezeu l-a strigat pe Moise din rugul aprins. Momentul acestei chemări sta în legătură cu evoluția stării dintr-un alt loc. Moise a trebuit să învețe, că el, cu toate că din perspectiva lui Dumnezeu era cineva deosebit, era numai un detaliu mic dintr-un tablou mare. Dumnezeu a zis: „Am văzut într-adevăr întristarea poporului Meu care este în Egipt și le-am auzit strigătul din cauza supraveghetorilor lor; pentru că le cunosc durerile. Și am coborât ca să-i scap din mâna egiptenilor” (Exodul 3.7,8). Planurile bune și pline de dragoste ale lui Dumnezeu pentru viața lui Moise erau legate cu planurile Sale pentru poporul Israel. Și planurile lui Dumnezeu pentru Israel stăteau în legătură cu evoluțiile din alte popoare (Geneza 15.16; Deuteronomul 9.5). Este interesant că Dumnezeu a făcut deja cunoscut lui Avraam, că ei [egiptenii] „îi vor asupri patru sute de ani” (Geneza 15.13,14).

Încercările prin care trecea Moise se potriveau cu un plan dumnezeiesc. Suferințele lui constituiau o parte a unui tablou mai mare. Probabil aceasta este valabil și pentru noi.

În necazul actual acut și în timpul încercărilor de durată Tatăl nostru iubitor „vede” necazul nostru și suferința noastră. El „aude” strigătul inimii noastre. El „știe”, „simte”, și El Se poate transpune în suferința noastră. Aceste [ultime] săptămâni m-au învățat din nou, că este dureros să vezi un om preaiubit suferind. Ce „a simțit” Dumnezeu, când El a văzut suferința poporului Său preaiubit și a auzit strigătul lor, când acesta a fost apăsător 400 de ani? El suferă cu noi.

Creștem spiritual, prin aceea că ne încredem în planul de timp al lui Dumnezeu

De aproape patru săptămâni trăim într-o casă de oaspeți în apropiere de spitalul UMC aici în Olanda. Avem în comun cu alte 24 de familii o bucătărie, o sală de mese și o sală de întrunire, fiecare cu un copil în stare critică, fiecare cu durerea lui și fiecare cu istoria lui, pe care o povestește. Unii pleacă după câteva zile acasă, alții rămân săptămâni sau chiar luni. Noi zâmbim cu un sentiment de invidie ascuns, când familii fericite se reîntorc acasă. Când va fi și pentru noi așa? Când fiul nostru Edward a fost operat, ne-am așteptat ca el să trebuiască să rămână o săptămână în stațiunea de tratament intensiv, urmată de două sau trei săptămâni în cardiologie, înainte ca el să poată merge acasă. Însă după patru săptămâni el este încă în stațiunea de tratament intensiv. Se simte, ca și cum viața ar înceta. Să trăiești în permanentă incertitudine, aceasta obosește. Pe parcursul zilei facem puține lucruri, și cu toate acestea mergem epuizați la culcare. Noi toți ne dorim să mergem acasă și să putem „continua viața”. Cât timp, Doamne? De ce întârzi Tu?

Faptul că Tatăl nostru creșterea îndeplinește planurile Lui globale, aceasta nu înseamnă, că El nu Se interesează de fiecare în parte. Ni se spune, că în toate împrejurările El lucrează spre binele alor Săi (Romani 8.28). În timpul acelor ani „pustii” din pustie și în greutățile de a conduce poporul lui Dumnezeu, Dumnezeu a transformat pe Moise dintr-un om „Yes-I-can” („da, eu pot”) într-un om smerit, „foarte blând, mai mult decât toți oamenii care erau pe fața pământului” (Numeri 12.3). În ce fel se va schimba Edward pe baza stării grele a inimii lui? Vă așteptați să se schimbe ceva? Strigați și dumneavoastră: „Cât timp, Doamne, cât timp?” S-ar putea, ca El să ne pregătească pentru ceva?

Planul timpului Domnului este întotdeauna ales cu chibzuință. Uneori aruncăm o privire fugitivă asupra lui, [însă] deseori suntem lăsați în întuneric. În timp ce așteptăm, învățăm să ședem, atunci când cu plăcere am merge, să mergem, atunci când cu plăcere am alerga, să ne încredem, atunci când cu plăcere am vrea să înțelegem.

Chemați să trăim ziua de astăzi

Domnul Isus știe, că poate fi foarte greu să trăiești spre plăcerea Tatălui într-o lume decăzută. Uneori tensiunile, încercările, durerile pot fi simțite ca fiind insuportabile. Pe rețeta divină stă cuvântul cheie „astăzi”:

Îngrijorările zilei de astăzi: Domnul Isus a învățat pe ucenicii Săi, cum ei o pot scoate la capăt cu acestea: „Nu vă îngrijorați deci pentru ziua de mâine, pentru că ziua de mâine se va îngriji de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei” (Matei 6.34). Să acceptăm încercarea de a trăi bine astăzi. Să încredințăm Domnului ziua de mâine. Observați că încercările dumneavoastră momentane sunt gata să vă zdrobească, să vă distrugă sau să vă epuizeze? Amintiți-vă că „sunt bunătățile Domnului că nu suntem nimiciți de tot, pentru că îndurările Lui nu se sfârșesc. Ele sunt noi *în fiecare dimineață*; mare este credințioșia Sa” (Plângerile lui Ieremia 3.22,23). Nu încercați să plasați povara într-un viitor nedeterminat. O planificare grijulie ar putea să fie foarte bună, dar nu vă decideți să plasați poverile pe aceste planuri. Predați conștient viitorul dumneavoastră, planurile dumneavoastră, îngrijorările dumneavoastră în mâinile Sale bune. „... aruncând asupra Lui toată îngrijorarea voastră, pentru că El îngrijește de voi” (1 Petru 5.7). Aceasta este o invitație, la care ar trebui să răspundem.

Nevoile zilei de azi: Domnul a învățat pe ucenicii Lui să se roage: „Pâinea noastră zilnică dă-ne-o nouă astăzi” (Matei 6.11). Preferăm să depozităm acasă alimente pentru o săptămână sau mai mult timp. Prețuim siguranța. Dumnezeu, Domnul, a zis lui Moise: „Iată, voi face să vă plouă pâine din ceruri; și poporul să iasă și să adune porția unei zile în fiecare zi, ca să-i încerc dacă vor umbla în legea Mea sau nu” (Exodul 16.4). Cereți și primiți de la Domnul hrana și puterea, de care aveți nevoie astăzi. Nu vă îngrijorați din cauza purtării de grijă a lui Dumnezeu pentru mâine. Da, El dorește, ca noi să ne încredem în El.

Misiunile noastre pentru ziua de astăzi: Care este secretul, să fi un creștin folositor? Să ne decidem să lăsăm să moară visurile noastre proprii, ambițiile și planurile noastre. Nu este aceasta [exact], ce înseamnă să ne predăm viața lui Isus? „Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat” (2 Corinteni 5.15). Numai mâinile deschise îndreptate în sus pot primi ceva de la Domnul. Este efectiv „a muri”, care are loc la întoarcerea la Dumnezeu. Noi ne predăm în totul lui Hristos. Dar cât de ușor uităm, cui îi aparține viața noastră. Dacă dorim ca Dumnezeu să lucreze astăzi în noi și prin noi, atunci trebuie ca această predare să fie realitate. Lepădarea noastră de sine trebuie să fie bine înrădăcinată. Isus a spus: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia zilnic crucea și să Mă urmeze” (Luca 9.23). Dacă ne luăm crucea noastră, dacă ținem moarte toate planurile și țelurile noastre omenești, atunci se schimbă prioritățile noastre. Noi am fost făcuți liberi, ca să-L urmăm pe El *astăzi*.

Numai „pentru scurt timp”

Cât timp, Doamne? În mod normal nu ni se spune cât timp [durează ceva]. Noi învățăm zilnic să ne încredem. Pentru timpul pe acest pământ, Tatăl nostru iubit ne-a asigurat că ambele, timpurile fericite și timpurile pline de suferințe, sunt limitate. Ele sunt temporale. El ne amintește că noi ne bucurăm de ele „un timp scurt” sau trebuie să le îndurăm „un timp scurt”. El ne-a dăruit nașterea din nou într-o speranță vie, El ne-a dat o moștenire, care niciodată nu se poate strica sau dispărea. Dar „vă bucurați mult, deși, pentru puțin, acum, dacă trebuie, sunteți întristați prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, mult mai prețioasă decât aurul care piere, deși încercat prin foc, să fie găsită spre laudă și glorie și onoare, la descoperirea lui Isus Hristos” (1 Petru 1.3-7). „Pentru puțin” poate fi câteva ore sau chiar câțiva ani (1 Petru 5.10). „Puțin timp” poate însemna restul vieții noastre pe pământul

acesta (Evrei 10.37), însă încercarea se va sfârși definitiv după „puțin timp”. Domnul știe când. Să ne încredem în El!

Încheiere

Câteodată este voia Domnului ca noi să trebuiască să suferim. Câteodată această suferință este de nesuportat acută sau de durată. Dacă Tatăl nostru ceresc tace, aceasta nu înseamnă că El nu Se îngrijește. El vede situația noastră și aude strigătul nostru. Deoarece El ne iubește nespus de mult. Îl îndurerează, dacă pe noi ne doare. Dacă El Se decide să întârzie, atunci pentru că aceasta este singura cale să obținem țelul Lui bun, marcat de dragoste și desăvârșit. Și ce ar trebui noi să facem, în timp ce așteptăm? „De aceea și cei care suferă după voia lui Dumnezeu să-și încredințeze sufletele credinciosului Creator, făcând ce este bine” (1 Petru 4.19).

Postscript: Ca și în articolul anterior [„Ape adânci”](#), scriu și public aceste gânduri, în timp ce fiul nostru Edward se reface încă în stațiunea de tratament intensiv. Ele reflectă încercările noastre momentane, tot ce noi vedem, simțim, gândim și credem să le aducem împreună la unison. Este Cuvântul lui Dumnezeu, care ne poate ajuta să interpretăm corect realitatea, să corectăm gândirea noastră și să liniștim acele furtuni, care vuiesc uneori în emoțiile noastre. Poate ceva din relatarea aceasta va fi spre binecuvântarea și îmbărbătarea dumneavoastră.

Tradus de la: [Wie lange, o Herr?](#)

Titlul original: „How long, o Lord?”
Sursa: www.philipnunn.com

Traducere: Ion Simionescu